

V Kršnūv zpravodaj

Časopis pro přátele a oddané Kršny únor - březen 1995

V/1

16. 3. 1995 Gaura-Púrnimá

Drazí přátelé,

tento zpravodaj je prvním v tomto kalendářním roce, a proto bychom Vás chtěli informovat o činnostech, které se rozvíjejí na ekologické farmě Kršňův dvůr. Za celý loňský rok navštívilo farmu přes 2900 hostů. Všem děkujeme za návštěvu a zároveň doufáme, že pro Vás byl pobyt na farmě inspirující a že Vás povzbudil v duchovním životě a nebo Vás přiměl alespoň k zamyšlení, jaké rady nám dal Šrila Prabhupáda na vyřešení problémů dnešní společnosti. Řešením je zjednodušit svůj život a věnovat více času duchovním činnostem — rozvíjení vědomí Kršny. Proto se snažíme řídit heslem „jednoduché žití a hluboké myšlení“ a doufáme, že Šrilu Prabhupádu naše snaha potěší. Šrila Prabhupáda si také přál, aby se každý oddaný specializoval na určitou oblast a stal se „odborníkem ve svém oboru“. Oddaní na farmě se proto rozdělili do skupinek a každá z nich se snaží rozvíjet určitý „projekt“. Každý projekt má svého vedoucího, který se snaží studovat odborné materiály a také hledat odkazy a rady o příslušnému oboru v Prabhupádových knihách.

1. Srdcem každého střediska hnutí jsou Božstva Šrí Kršny a na Kršňově dvoře tomu není jinak. O Božstva *Šrí Šrí Gauranitáie* se pěkně starají především matáďží Alárka společně s bhaktin Jitkou a Milkou.

2. Samozřejmě nesmíme zapomínat na rozvoj *zemědělství*, které dělá farmu farmou. Letos se navzdory velkým suchům a všeobecné neúrodě podařilo sklídit slušnou úrodu brambor, jejíž polovina je určena pro pražskou restauraci Góvinda. Obděláváme již téměř 25 ha a bez těžké techniky jsme byli schopni (také díky vydatné pomoci hostů) sklídit pšenici a hrách na celý rok a přes léto bylo i hojně zeleniny. Zemědělství na farmě vede Turija Prabhua a bhakta Vašek (Lichtág).

3. Teprve budoucnost ukáže, jak důležité je starat se o další generaci oddaných, a proto se někteří oddaní snaží rozvíjet vaišnavskou školu pro děti — gurukulu. Letos začala výuka v přípravném ročníku pro děti od 5 let. *Gurukula* je v péči bhakty Martina.

4. Dalšími projekty jsou například stavba *mlýna*, který má být v budoucnu poháněn *volskou silou* (žentourem), jež může

také pohánět jiné drobné zemědělské stroje. Vedoucím je Parama-najaka Prabhua a o *ochranu krav* se stará bhakta Vašek (Dvořák).

5. Na farmě pořádáme každou neděli *vegetariánské hostiny*, pod jejichž vlivem se z mnohých zájemců stali oddaní Kršny. Tuto tradici zavedl Šrila Prabhupáda a každé středisko Haré Kršna hnutí ji dodržuje. Hostiny má v současné době na starosti matáďží Iveta s bhaktou Tondou.

6. Bhakta Karel (Svěchota) si vzal na starost *včelařství a sadařství* a Pajaspati Prabhua zásobuje farmu a všechny, kdo projeví zájem, sušenými *bylinkami*.

7. Samozřejmě nesmíme zapomínat na *zásilkovou službu a Kršňův zpravodaj*, o které se stará Mandala-kara Prabhua. S Kršňovým zpravodajem mu pomáhá Tattva-darší Prabhua.

8. Oddaní v Praze staví nový vegetariánský klub *Góvinda v Soukenické ulici*, jehož otevření se s Kršňovou milostí tohoto roku snad skutečně dočkáme. Góvindu má na starosti bhakta Karel. Toto jsou v krátkosti hlavní oblasti, které se snažíme rozvíjet.

Jelikož na konci minulého roku přestal aktivně fungovat SPOK (Společnost přátel a oddaných Kršny), který díky Džajašrí déví dáší pěkně zprostředkoval naše spojení s Vámi, rádi bychom i nadále s Vámi byli ve styku a našli přátele a spolupracovníky, kteří by měli zájem o rozvoj soběstačné ekologické farmy a všech jejích aspektů. Můžete proto napsat přímo oddanému, který se stará o příslušný projekt, nebo se s ním spojit a poučit se od něj například o uctívání Božstev, problematice školství či zemědělství nebo naopak sdělit mu své rady, či nabídnout svou pomoc. Rozhodnete-li se finančně podpořit některý z projektů, vedoucí oddaný Vám osobně napíše a sdělí Vám, na co přesně bylo příspěvkem použito. Budete-li s tím souhlasit, chtěli bychom jména dárců také uveřejnit v Kršňově zpravodaji. Těšíme se, že v tomto roce přijedete na návštěvu v ještě hojnějším počtu. Nezapomeňte, že 16.3. je Gaura-púrnimá. Také doufáme, že zůstanete s námi a podpoříte nás třeba jen svými dopisy nebo přáním. Všem mnohokrát děkujeme.

Oddaní z Kršnova dvora

Vzpomínky na Šrílu Prabhupádu

Když Šrila Prabhupáda v Májápuru spolu se svými žáky navrhoval úpravu chrámové místnosti, jeden oddaný se zeptal: „Kde postavíme vjasásan? Máme ho postavit na druhý konec chrámu naproti Božstvům?“ Jiný oddaný namítl: „Šrilo Prabhupádo, nebude to pro vás příliš daleko?“ Šrila Prabhupáda ostře odpověděl: „Já nejsem od Kršny nikdy daleko.“ Vjasásan byl tedy postaven na druhém konci naproti Božstvům Šrí Šrí Rádhá-Mádhavy a Šrila Prabhupáda Je mohl velmi pěkně vidět.

Džananivás dás

Šrila Prabhupáda jednou letěl letadlem z Japonska na Havaj. Četl zrovna v jednom časopise o hnutí za osvobození žen. Naklonil se k oddanému, který s ním cestoval, a řekl: „Zavolej tu stewardku. Řekni jí, že když chce být osvobozená, měla by si oholit hlavu jako my.“

Prabhupádův služebník nevěřil, že to Šrila Prabhupáda myslí vážně.

„Jdi,“ naléhal Prabhupáda, „udělej si z ní legraci. Řekni, aby si oholila hlavu.“

Šrila Prabhupáda zřejmě mluvil vážně, neboť to několikrát opakoval. Jeho služebník však odmítl za stewardkou jít.

Šrutakírti dás

V srpnu 1976 navštívil chrám Kršny a Balaráma ve Vrndávanu cirkusový kouzelník a ukazoval Šrílovi Prabhupádovi a ostatním oddaným některé ze svých kouzel. Když oddaní uslyšeli, že Šrila Prabhupáda souhlasil, aby kouzelník přišel do jeho místnosti, sešli se tam všichni žáci a učitelé z gurukuly a také většina chrámových oddaných. Šrila Prabhupáda seděl za svým stolem a požádal kouzelníka, aby ukázal, co umí. Kouzelník položil Šrílovi Prabhupádovi do dlaně minci a potom řekl: „Jdi“ a mince nějakým způsobem z Prabhupádovy ruky zmizela.

„Dokážete také, aby peníze přicházely?“ žertoval Prabhupáda.

„Ne,“ odpověděl kouzelník.

„Vy pouze dokážete, aby peníze mizely,“ řekl Šrila Prabhupáda. Kouzelník potom ukázal nějaká kouzla s peřím, které různě měnilo barvy, když po nich přešel rukou apod. Několikrát také požádal Šrílu Prabhupádu, aby mu s kouzly pomohl. Mince se objevovaly z Prabhupádových uší a Šrila Prabhupáda se tomu smál. Některým oddaným se příliš nelíbilo, že je Šrila Prabhupáda objektem různých kouzel a triků. Zdálo se, že se mu to líbí, ale po chvíli rozvázně změnil náladu.

„A co utrpení hmotného života?“ zeptal se Šrila Prabhupáda kouzelníka. „Dokážete, aby zmizela? Zrození, nemoc, stáří, smrt?“

Kouzelník pokorně odpověděl: „Ne, to neumím.“ S těmito slovy se kouzelník posadil a Šrila Prabhupáda převzal jeho postavení.

„Ale já dokážu, aby tyto věci zmizely,“ řekl. Kouzelnické představení skončilo a Šrila Prabhupáda kouzelníkovi a všem oddaným dával své zrealizované transcendentální poznání. Potom dal kouzelníkovi girlandu a všem v místnosti rozdál sladkosti.

Dhanurdhar Swami a Dvárakadiš dás

Nedělní přednáška

kterou měl

Džajapatáká Swami

25. 10. 1992 v Haré Kršna středisku ve Stockholmu

*yac cāpi sarva-bhūtānām bījam tad aham arjuna
na tad asti vinā yat syān mayā bhūtam carācaram
nānto 'sti mama divyānām vibhūtinām parantapa
esa tūddeśataḥ prokto vibhūter vistaro mayā
yad yad vibhūtimat sattvaṁ śrīmad ūrjitam eva vā
tat tad evāvagaccha tvaṁ mama tejo-'mśa-sambhavam*

Dále jsem, Ardžuno, semenem všeho, co existuje. Není bytosti, ať pohyblivé či nehybné, která by mohla existovat beze Mne. O mocný hubiteli nepřítel, není konce Mým Božským projevením. To, co jsem ti vyjevil, je jen malý náznak Mého nekonečného majestátu. Věz, že všechny bohaté, krásné a slavné výtvořiny povstaly z pouhého zlomku Mé nádhery.

Bhagavad-gítá 10.39-41

VÝKLAD OD ŠRÍLY PRABHUPÁDY: Všechno má svou příčinu a tato příčina či semeno veškeré existence je Kršna. Nic nemůže existovat bez Kršnovy energie, a proto se nazývá všemocný. Bez Jeho síly nemůže existovat nic pohyblivého či nehybného. Existence, která se nezakládá na Kršnově energii, se nazývá májá — „to, co není“. Ve Védách se píše, že i když vlastností a energie Nejvyššího můžeme chápat různým způsobem, Jeho vznešené atributy nemají konce, a proto je nemožné je všechny vysvětlit. Šrí Kršna předložil jen několik příkladů, aby uspokojil Ardžunovu zvědavost. Všechna nádhera nebo krása, ať už v duchovním nebo v hmotném světě, není nic jiného než částečná ukázka Kršnovy vznešenosti. Je-li něco neobvykle nádherné, mělo by nám to připomínat Kršnuv majestát.

DŽAJAPATÁKÁ SWAMI: Lidé se občas ptají: „Co bylo první — vejce nebo slepice?“ Na toto téma se vedou dlouhé rozhovory. Zde tedy stojí, že první bylo vejce. Původním vejcem je Kršna. Je semenem veškeré existence a všechno pochází z Něho. V takové situaci můžeme ocenit, jakou hodnotu mají šástry neboli védská li-

teratura. Člověk může s někým neustále diskutovat o určité věci, ale nedopracuje se k žádnému závěru, protože výsledkem je pouze názor dvou lidí. Védskou literaturu však pronesl Kršna, původní osoba, a proto má svou autoritativnost a velkou hodnotu, která dalece předčí jakýkoliv individuální názor. Indičtí filozofové měli systém určený k důkladnému porozumění různým filozofickým pojetím a směrům. Když se snažíte zjistit, které pojetí je pravdivé nebo přesnější, obraťte se na védskou literaturu, která vám poskytne důkazy o tom, jaká podoba Absolutní Pravdy je správná a jaké je správné pojetí.

Včera večer jsme hovořili o dvou velkých duchovních mistrech, kteří žili před čtyřmi sty lety v Indii a jmenovali se Naróttam dás Thákur a Rámačandra Kavirádž. Tito dva duchovní mistři zasvětili do duchovního života — přesněji do vaišnavismu, do hnutí pro vědomí Kršny — dva syny významného kněze, který neuctíval Nejvyššího Pána, ale různé podoby hmotné přírody. My, kteří patříme do hnutí pro vědomí Kršny, uctíváme konečný původ všeho. Tito dva synové žili v ášramu Naróttama dáse Thákura. Jednoho dne se vy-

dali navštívit svého otce a doufali, že bude zářit štěstím, až je zase uvidí. Měli oholené hlavy, na čele tilak, kolem krku kanti-málu — všechny charakteristické znaky vaišnavů. Naše krátké vlasy naznačují, že chápeme, že nejsme tělo, ale duše, která se nachází v těle. Proto žijeme jednoduchým životem a máme nakrátko ostříhané vlasy. Pramínek vlasů, který si ponecháváme, znamená, že věříme v jednu Nejmocnější, Absolutní Osobu, Nejvyšší Osobnost Božství. Je mnoho mnichů, kteří si tento pramínek nenechávají a mají zcela holou hlavu, ale vaišnavové, kteří věří v Osobní Pravdu, mají tuto „sikhu“. Kanti-mála — korálky kolem krku — chrání před posly smrti. Naznačují, že člověk přijal duchovního mistra a jde duchovní cestou. Jsou zhotovené ze dřeva posvátného keřiku tulasí. Potom máme také tilak — značíme si jím tělo na dvanácti místech a pronášíme přitom určité mantry, což působí proti vlivu zvěrokruhu. Jak můžete zjistit ze svého astrologického grafu, každého člověka ovlivňují různé hvězdy. Oddaný, který značí své tělo na dvanácti místech tilakem, ho však svěříje přímo Kršnovi a dostává se z dosahu vlastní karmy. Podobně existuje mnoho dalších praktik a každá má svůj význam.

Dva mladíci šli tedy navštívit svého otce. Velmi uctivě ho pozdravili: „Dobrý den, otče, my jsme se vrátili.“

On se na ně podíval a uviděl, že jsou oblečení stejně jako oddaní z hnutí Haré Kršna. Přestože to byl hinduistický kněz, jeho první reakcí byl řev: „KULANGARA, KULANGARA! KULANGARA!“ Kula znamená v sanskrtu „rodinná tradice“ a angara je „ten, kdo ničí“. „Ničíte naše rodinné tradice! Jak jste to mohli udělat?! My uctíváme déví, bohyni, a vy se klidně stanete vaišnavy a začnete uctívat Višnu. Co to znamená?! Co jste to udělali? Jak můžete být vaišnavové? Haré Kršna?! Bylo by snad lepší, kdyby jste se stali mohamedány nebo čimkoliv jiným — jen ne Haré Kršna!“

Synové odpověděli: „Otče, proč tak mluvíš? Jsme k tobě velmi uctiví; být oddaným Kršny, na tom není nic špatného.“

„Ne, ne, to je příšerné, jak můžete něco takového vyslovit? Jak můžete takhle vypadat? Uf! Bráhmani nepotřebují, aby se

z nich stávali vaišnavové. Bráhmani jsou lepší než vaišnavové!“

„Otče, bráhman je někdo, kdo zná jen Brahman, neosobní pravdu, ale vaišnava je ten, kdo zná, co je *sac-cid-ānanda*, tedy Brahman, Nadduši v srdci a Nejvyššího Pána. Je pokročilejší než bráhman.“

„Ne! To nemůžu poslouchat, už to nevydržím! Proč musím mít takové syny? Stanou se z nich Haré Kršna! Byl jsem vážený kněz... Přivedu ty nejlepší kněze, aby vás přesvědčili, že jste na omylu!“

„Otče, celá védská literatura říká, že bráhman musí uctívat Nejvyššího Pána. Když to nebudeš následovat, poklesneš ze svého bráhmského postave.“

„Ne! Už ani slovo! Neposloucháte svého otce a teď ho ještě poučujete. Dobře, když tedy nechcete poslouchat mě, pozvu všechny velké bráhmské pandity (učence). Zůstaňte tady, přivedu významnější kněze, než jsem já. Ti vás naučí!“

„Dobrá otče, jak myslíš,“... *Hare Kršna Hare Kršna Kršna Kršna Hare Hare/ Hare Rāma Hare Rāma Rāma Rāma Hare Hare...*

Otec se vrátil se všemi velkými bráhmskými knězi a jeden z nich se zeptal: „Proč nenásledujete rodinnou tradici a neuctíváte bohyni přírodu? Proč uctíváte Višnu?“

Synové vysvětlovali: „Ve Védách stojí: *īśvaraḥ paramaḥ kṛṣṇaḥ, sac cit ānanda vighraḥ, anādir ādir govindah, sarva kārana kāranaṁ* — všechny energie světa pochází z jedné příčiny, kterou uctíváme. Touto nejvyšší příčinou je Kršna, Višnu. Hmotná energie, kterou zosobňuje bohyně Durgá, je jednou z Pánových energií. Vážíme si jí, ale není nejvyšší. Je služebnicí Nejvyššího Pána.“

„Dostali jste zasvěcení od vaišnavů?! Již jste byli bráhmani, kněží. Proč jste šli za vaišnavy?“

Nato bratři odpověděli, že podle Véd je bráhman, který neuctívá Višnu, považován za pokleslého. „Aby byl člověk skutečným knězem, musí být oddaným Nejvyššího Pána.“

Na konci rozhovoru bráhmanští kněží uznali: „Ano, přijímáme vaše vysvětlení,“ a stali se z nich vaišnavové neboli oddaní Kršny.

Otec mohl puknout vzteky. Přestože

i nejstarší kněz přijal argumenty jeho synů, on je přijmout nedokázal. Křičel: „Ne! Ne! Hlupáci! Nic nevědí! Přivedu nejslavnějšího pandita, největšího znalce v celé zemi. Ten vám ukáže! Vy z Haré Kršna jste všichni mimo! Nevíte vůbec nic!“

„Jak myslíš, otče,“ ... *Hare Kršna Hare Kršna Kršna Hare Hare/ Hare Rāma Hare Rāma Rāma Rāma Hare Hare...*

Otec pak poslal pro největšího pandita, známého jako Digvidžaj Mathury. Byl odborníkem v logice a argumentování, znal zpaměti celé Vědy a porazil všechny ostatní pandity. Když se doslechl, že má přijít a diskutovat se dvěma mladíky, odpověděl: „Cože? Já, největší pandit a kazatel, mám přijít a bavit se s jeho syny? To je pod mou důstojnost. Já jsem Digvidžaj Mathury, největší pandit v celé Indii. Chce-li se mnou diskutovat nějaký velký vaišnavský guru, áčárja, rád to přijmu, ale nehodlám debatovat s dětmi.“

Zanedlouho přišly zprávy, že jeden slavný vaišnava, Bhagaván Áčárja, s jeho výzvou souhlasí: „Dobrá, podiskutuji s mathurským panditem.“

Pandit tedy přišel se svými deseti tisíci žáky — byla to velká událost, všichni lidé se shromáždili, aby shlédli souboj největšího učence v Indii, učitele deseti tisíc žáků, s Bhagavánem Áčárjou.

Po půl hodině debaty pandit odložil svou tyč a řekl: „Přijímám porážku. Máš pravdu, uctívání Višnu, Svrchovaného Pána, je nejvyšší. Od této chvíle již tedy nemohu být učitel. Musím přijmout vše, co Vědy říkají. Je to však pro mě tak ponižující, že nemohu zůstat ani jako učitel, ani se nemohu stát oddaným Kršny; byla by to pro mě neúnosná změna. Založím tedy novou, třetí cestu, která bude známá jako střední cesta. Půjdu a budu putovat po světě jako žebrák a spekulovat.“ Potom odešel.

A co na to otec? „Hlupáci! Tupci! Nic nevědí!“ Všichni včetně největšího pandita uznali, kdo má pravdu, ale on nikoliv.

Synové řekli: „Promiň, otče. Chtěli jsme s tebou zůstat a zachovat rodinu, ale ty nás vyháníš. Musíme jít tedy zpátky do ášramu našeho guru a sloužit mu.“

Oddaní z hnutí pro vědomí Kršny mají ve skutečnosti velký zájem na zachování rodinné tradice. Problémy však nastanou,

když je situace v rodině taková, že oddaní nemají možnost k seberealizaci. Obvykle se to však nestává a doufejme, že ani v budoucnu to nebude časté.

Hovořili jsme o tom, že vše pochází z původní příčiny. I když se jedná o podstatnou věc, zjistíte, že lidé na to mají různé názory. Mathurský pandit tehdy prohlásoval, že vše pochází z přírody. Dnes tu máme zase Darwinovu teorii. Již před dlouhou dobou ztratila svou důvěryhodnost, ale díky tomu, že se tak dlouho vyučovala na školách, si všichni stále myslí, že lidé se vyvinuli z opic. Podle Véd existuje 8 400 000 životních druhů a původní sítě každého z nich pochází od Kršny. Mezi těly opice a člověka, která stvořil Kršna, je rozdíl. Mají určitě podobné rysy, a zároveň rozdíly. Opice se nevyvinuly v člověka. Jejich těla byla stvořena jako opičí a lidská těla jako lidská. Nevidíme, že by se za posledních pět tisíc let lidé nějak zvlášť vyvíjeli. Darwinova teorie však říká, že před několika tisíci lety byl každý pračlověkem a žil v jeskyni. To nedává smysl. Sadapúta Prabhu a další naši výzkumníci z *Bhaktivédantova institutu* našli velké množství důkazů, že moderní člověk žil v různých částech této planety i před miliony let. Jeden muž se ptal, kde jsou v Indii k nalezení kosti moderního člověka, jestliže tam údajně žila celá civilizace. Ví někdo z vás, co dělají následovníci védské kultury v Indii s těly zemřelých? Spálí je. Proto nenajdete žádné kosti. Najdete jen popel. Pokud chcete brát jako důkaz jen kosti, pak to není nejlepší... Musíte najít tělo člověka, který zemřel náhodnou smrtí a byl například zaplaven lávou, takže se jeho tělo uchovalo několik milionů let — nebo něco podobného. Jinak vždy najdete kosti necivilizovaných lidí, kteří žili v džungli a podobně. Vědy jasně vysvětlují, že všechno má příčinu. Kršna říká: „Já jsem semenem všeho, co existuje. Jsem příčinou pohyblivého i nehybného.“ Rostliny se nepohybují, zvířata ano.

Vraťme se k našim panditům, kteří spolu diskutovali. Tehdy platilo, že zvítězil ten, kdo měl lepší argumenty, a soupeř přijal jeho filozofii. Učenci, které otec přivedl jako první, se zachovali správně — stali se žáky jeho synů. Mathurský pandit byl trochu pyšný, a proto se nestal žákem, ale vy-

myslel něco nového — odešel žebrat. To není správné. Pokud se někdy dva učenci setkali a diskutovali, poražený přijal filozofii vítěze. Tímto způsobem bylo praktikováno náboženství a mělo to své výhody. Lidé se třeba narodili v rodině, kde se vyznávalo určité náboženství, ale jestliže přišel někdo, kdo měl lepší ideu, přijali to. Bylo to hodně založené na intelektu, ale základem byly šástry a logika. Proto v Indii jednu dobu převládal buddhismus, potom znovu Vědy s komentáři Šankaráčárji, pak přišli významní duchovní učitelé vaišnavismu, jako Rámánundžáčárja a Madhváčárja, a před pěti sty lety se zjevil Caitanja Mahaprabhu, který započal hnutí Haré Kršna. Patří do posloupnosti od Brahmy, přes Madhvu a další, ale má své jedinečné aspekty, které všechno ještě důkladněji objasňují. Tento přístup k filozofii a náboženství se tedy lišil od sektářského pojetí, že někdo je křesťan či hinduista, a když se narodil v rodině s určitou tradicí víry, musí se jí držet až do posledního dechu a nikdy nepoužívat logiku a zdravý rozum. V Indii takový systém nebyl. Dokonce také tam dnes existuje křesťanství a mnoho jiných náboženství. K islámu bylo samozřejmě mnoho lidí obráceno ná-

silím. To jistě není v pořádku. Pokud však lidé dobrovolně přijmou jakékoliv náboženství, je to normální. Lidé mohou přijmout to či ono náboženství podle svého uvažování a logiky.

Hnutí pro vědomí Kršny se snaží v této cestě pokračovat. Nesnažíme se lidi obrátit, ale učít je — dát jim jasnou ideu, jasně životní pojetí. Jaký je smysl života, kdo skutečně jsme a odkud přicházíme — to jsou otázky, které by si inteligentní člověk měl klást. Někdo se to může snažit odsunout stranou a prohlašovat: „Nedávejte žádné otázky, nemyslete na nic,“ ale to není správné.

Připomíná to příběh o nočním hlídači, zvaný „*Tumbíču, pambíču*“ — „Ty budeš mlčet, já budu mlčet“. Znáte ten příběh?

V Indii žil jednou velmi vážený noční hlídač, který měl za úkol chránit v noci celou vesnici a dohlížet, aby nikdo nekradl. Měl však ještě jedno, vedlejší zaměstnání. Byl to zloděj. Vždy se vplížil do nějakého domu, vykradl ho a potom chytil na ulici nějakého opilce, který byl úplně namol, vrazil mu pár políček, strčil mu jednu z ukradených věcí do kapsy a začal křičet: „Zloděj! Zloděj!“

Lidé se probudili — ani nevěděli, že je

někdo vykradl — a on na ně: „Postrádáte něco? Je tohle vaše? Viděl jsem ho vycházet z vašeho domu.“

„Ano, to je naše! Chybí nám toho mnohem víc, ale zloděje jste dopadl, to je hlavní. Teď jsme v bezpečí. Vy pokaždé chytíte zloděje.“ Nevěděli, že zlodějem byl on. Vždy chytil nějakého nevinného chlapíka, který se druhý den probudil ve vězení. Tak to neustále pokračovalo — lidé byli okradeni a hlídač vždy zloděje chytil. Loupeže nebraly konce.

Jednoho dne se hlídač rozhodl vykrást dům největšího boháče ve vsi. Byla temná noc. Velice opatrně se vplížil do domu, již byl uvnitř a najednou — někdo tam byl! Ne! V domě byl další zloděj! Hlídač se ho chystal napadnout, ale zloděj jen řekl: „*Tumbiču, pambiču.*“ To znamená: „Ty budeš mlčet, já budu mlčet.“ „Ty nic neřekneš, já nic neřeknu. Jsi proslulý hlídač, ale já vím, že jsi zloděj. Já jsem jen zloděj, jiné zaměstnání nemám. Jestli mě zavřeš do vězení, za dva měsíce budu na svobodě a budu znovu krást. Když však prozradím, že jsi zloděj, přijdeš o práci, o plat, o společenské postavení — zkrátka o všechno. Nic tedy neřekneš a já také nic neřeknu. Vykrademe dům půl napůl.“ Zloděj dal potom hlídačovi ještě menší podíl, než slíbil, ale co mohl hlídač dělat?

V současnosti se občas kvůli zachování klidu říká: „Dobrá, ty neříkej nic proti mně a já nebudu říkat nic proti tobě. Já podvedu lidi, ty je můžeš také podvést a nikdo nic neprozradí.“ Ale jak může tohle někomu pomoci?

Občas nás někdo obviní: „Proč se vyjadřujete proti určitým filozofiím? Proč neřeknete, že všechny jsou úžasné, že všechno je jedno?“ Kdybychom to udělali, pak bychom byli „*Tumbiču, pambiču.*“ Ty mlč, já budu mlčet, ty podvádíš, já podvádím — všichni jsou spokojení, každý se raduje. Jak bychom něco takového mohli dělat? My musíme lidem říci, jak se věci mají, co je pravda a co nás může svést. Jako když vidíme svého přítele, který jede směrem, kde je dopravní zácpa. Necháme ho tam jet? Nikoliv — řekneme mu, že je tam zácpa aut, práce na silnici nebo nehoda, a ukážeme mu, kudy může jet. To je přece přirozené. Snažíme se nikoho nejmenovat. Nechceme vyvolat nějaké roztrpčení —

alespoň do té míry se snažíme zachovávat taktnost. Co se však týče filozofie, je naší povinností lidem říci, co je dobré a co není. Proč byste jinak byli tady? My chceme sdělit svým přátelům, jak se mohou rychle vrátit ke Kršnovi, přímo do duchovního světa. Nechceme, aby promarnili svůj život a nedošli ke konečnému cíli. Proto občas říkáme: „Tato filozofie je nebezpečná, dejte si na ni pozor, tahle také přináší problémy.“ Je to jen proto, abychom pomohli přátelům. Jinak bychom jednali nepoctivě. Ale kolem sebe můžeme vidět, že tato věc se stále děje — „*Tumbiču, pambiču.*“

Čaitanja Maháprabhu tento způsob nikdy nepřijal. Vždy byl poctivý a čestný. Informoval lidi, jaká je skutečná pravda. Řekl jim: „Jestliže chcete rychle dosáhnout dokonalosti, nejsnadnějším způsobem je mantra-meditace.“ Všechny védské pokyny, všechny druhy jógy, ásany — to vše je obsaženo v mantře *Haré Kršna, Haré Kršna*. Když tedy zpíváte *Hare Kršna Hare Kršna Kršna Hare Hare/ Hare Rāma Hare Rāma Rāma Rāma Hare Hare*, přirozeně získáte veškeré výsledky všech ostatních metod — nejvyšší a nejrychlejší výsledky. Jestliže někdo zpívá *Hare Kršna Hare Kršna Kršna Hare Hare/ Hare Rāma Hare Rāma Rāma Rāma Hare Hare*, ať už je to ve východní Evropě, Rusku, Číně, Africe nebo na Havaji, pocítí, že se jeho vědomí začíná měnit. Původně jsme všichni věčné, duchovní, osvobozené bytosti. Poklesli jsme do současného podminění a ztotožňujeme se s tělem. Myslíme si: „Jsem hmotné tělo. Jsem Švéd, Američan, Ind, křesťan, hinduista, muž, žena, pracuji pro toho a toho.“ Uvažujeme v tomto tělesném pojetí života.

Toto vnější ztotožňování se s tělem je tím, co na světě vytváří největší zkázu. Nevytváří ji filozofické učení, že každý je částí Boha, ale právě tělesné vědomí: „Jsem muslim, a proto musím bojovat proti křesťanům.“ To ve skutečnosti nemá s náboženstvím vůbec nic společného. Je to ztotožňování se s tělem. Náboženství je dnes tak sektářské, že téměř ztratilo filozofický podklad. Jen když se člověk zaměří na filozofii náboženství, jógy a duchovního života, může se prostřednictvím poznání dostat nad tělesné vědomí a dosáh-

nout míru. Nevědomost nikdy mír nepřinese. Způsobí jen zkázu.

Čaitanja Maháprabhu přinesl poznání a lásku. Řekl, že konečné poznání znamená pochopit, že základem našeho vztahu ke Kršnovi je láska. Každý cítí ke Kršnovi lásku, a proto také cítí lásku ke všem ostatním, neboť každý je nedílnou částí Kršny. Když získáte tuto božskou realizaci, budete milovat každého. Ke každému budete pociťovat soucit. Šrí Čaitanja Osobně ukázal, jaká je to láska. Je to velice dynamická, intenzivní extáze. Neexistuje štěstí, emoce či extáze, která by byla tak úžasná jako extáze lásky ke Kršnovi. Když Pán Čaitanja Samotný před pěti sty lety začal sankirtanové hnutí, přidalo se k Němu mnoho oddaných. Jeho nejdražším oddaným a věčným společníkem, který rovněž sestoupil z duchovního světa, byl Pán Nitjánanda. Připojil se ke Šrí Čaitanji několik měsíců po započetí sankirtanového hnutí.

Když se Čaitanja a Nitjánanda setkali, byli tak šťastní, že Pán Čaitanja vykřikl: „Nitjánando!“ a Nitjánanda vykřikl: „Gaurángo!“

„Nitjánando!“

„Gaurángo!“

Objali se a bylo to tak úžasné... Oddaní zpívali: *Hare Kršna Hare Kršna Kršna Hare Hare/ Hare Rāma Hare Rāma Rāma Rāma Hare Hare*. Zpívali pro celé město, byla to šťastná událost. Každý se ptal: „Kdo je Nitjánanda? Kdo je to?“ Nikdo Ho předtím nikdy neviděl, ale Šrí Čaitanja se choval, jako by Ho znal odjakživa. Po tomto slavném dnu radostného shledání byl každý velice šťastný.

Dalšího dne se Pán Nitjánanda vypravil navštívit Pána Čaitanju, který byl se všemi Svými oddanými v domě Mamu Thákura. Bylo jich asi padesát a všichni zpívali. Jakmile Šrí Čaitanja zahlédl na dvoře Nitjánandu, opět vykřikl: „Nitjánando Prabhu!“

„Góóourango!“

Dívali se na Sebe, jako kdyby očima pili jeden druhého. Nitjánanda byl tak šťastný, že vidí Šrí Čaitanju. Pak se znovu objali a Čaitanja jen cosi naznačil Svému velkému oddanému Šrívásovi, který okamžitě pochopil, že má zpívat o Kršnovi. Začal zpívat krásnou píseň o Kršnově mládí — jak Kršna ve Vrmdávanu hraje na flétnu, je

jaro a On jde na pastvu s krávami a telátky a doprovázejí Ho pasáči v čele s Balaramem. Nitjánanda naslouchal a Jeho tělo se začalo třást. Nitjánanda je inkarnací Balarama, a jakmile uslyšel jméno „Balaram“, pocítil velké odloučení. Vzpomněl si na Kršnu, Vrmdávan a překrásné láskyplné zábavy, které s Kršnou prožíval, a nemohl tyto pocity unést. Jen vykřikl: „Kršnááá!“ a upadl v bezvědomí na zem. Všichni přestali zpívat, začali Ho ovívat a snažili se Ho přivést zpátky k vědomí.

Šrí Čaitanja jim řekl: „Neztratil vědomí, je v samádhi! Přivedli jste Ho do tranzu, protože zaslechl o Kršnových zábavách, a jediný způsob, jak Ho z něho dostat, je pokračovat ve zpívání. Zpívejte více o Kršnových zábavách, to Ho přivede k životu.“ Znovu začal kirtan, oddaní hráli na mrdangy a kartály a zpívali o slávě Kršny — *jaśodā-nandana, braja-jana-rañjana, jāmuna-tīra-vana-cārī*.

Nitjánanda se najednou posadil. Šrívás přidal na zpěvu a Nitjánanda tím byl úplně zaplavený. Z očí Mu začaly téci slzy, vlasy se Mu zježily a křičel: „Kršna, Kršna, Kršna!“ Vyskočil a úplně explodoval: „Kde je Kršna?!“ Jeho láska byla tak intenzivní, tolik chtěl být s Kršnou, že začal šilet. Utíkal a chtěl najít Kršnu a všichni oddaní se Ho snažili chytit. Otočil se a rozběhl se na druhou stranu. Zkoušeli Ho zastavit, ale nikdo Ho nedokázal udržet. Byl úplně šílený, prožíval extázi lásky ke Kršnovi. Slzy Mu tekly z očí a jen nařikal: „Kršna, Kršna.“ Nakonec přiběhl Šrí Čaitanja a chytil Ho. V tom okamžiku byl Nitjánanda úplně klidný a začal potichu plakat: „Kršno, Kršno, Kršno, Kršno.“ Pán Čaitanja si sedl a vzal Jeho hlavu do dlaní. Řikal Mu: „Já vím, cítíš tolik lásky ke Kršnovi, tolik s Ním chceš být.“

Šrí Čaitanja byl také zaplaven extází, když viděl, jakou lásku má Šrí Nitjánanda ke Kršnovi. Slzy Mu proudily z očí a stékaly na Nitjánandovu tvář. Řikal mu: „To je v pořádku, *Hare Kršna Hare Kršna Kršna Hare Hare/ Hare Rāma Hare Rāma Rāma Rāma Hare Hare*.“ Byl úplně zaplavený: „Kršno, Kršno, ó Kršno!“ Nitjánanda se rychle posadil, vzal Jeho hlavu do dlaní a teď zase Nitjánandovy slzy stékaly na tvář Pána Čaitanji, který také plakal.

Jeden oddaný — Gadādhara — zasl: „Co se to tu děje? To, jak Nitjānanda drží Pána Caitanjanu, připomíná Ananta Šešu, božského hada, na kterém spočívá Višnu.“ Kdo může porozumět Jejich extázi, kdo může pochopit, co cítí? Každý byl unesen pouhým pohledem na tuto scénu. Nebyl to žádný obyčejný pláč. Jejich extáze byla nepředstavitelná, emoce přicházely jedna za druhou jako vlny, bylo to tak hluboké. Každý byl v úžasu: „Nitjānanda je skutečně naplněn láskou ke Kršnovi, nikdy jsme nikoho při zpívání neviděli tak explodovat, je to neuvěřitelné. A nejednalo se o žádné napodobování, byl opravdu v obrovské extázi. Každý pak začal zpívat *Hare Kṛṣṇa Hare Kṛṣṇa Kṛṣṇa Hare Hare/ Hare Rāma Hare Rāma Rāma Rāma Hare Hare*.

Šrí Caitanja a Šrí Nitjānanda tak projevíli nejvyšší úroveň extáze, která jde až tak daleko, že vypadá jako šílenství. Úplně přitom na všechno zapoměli, nestarali se, co si ostatní mohou myslet. Cítili tolik intenzivní lásky ke Kršnovi. Neexistuje žádný hmotný zážitek, který by se blížil této extázi... Možná na okamžik, když mužstvo vyhraje fotbalový zápas a každý křičí, ale přistě zase prohrají, takže... Ve skutečnosti to není nic, je to velice povrchní. Lidé jsou velice vzrušení, ale pro co? Někdo dá překrásný gól nebo se hraje vzrušující hokejový zápas a každý šílí — ta nádhera, ten okamžik, kdy je v tom každý ponořený — to je jen kapka z toho, co znamená Kršna. Kršna Samotný vysvětluje: „Věz, že všechno bohatství, všechna krása a všechny slavné věci pramení z pouhého zlomku Mé nádhery.“ I na těchto lehkových sportech nebo čemkoliv jiném tedy lidé nacházejí trochu něčeho báječného a úžasného, a toto vzrušení a krása je jen kapkou z Kršnovy nádhery. Když někdo může opravdu spatřit Kršnu, jeho štěstí je větší než vítězství na milionech fotbalových mundialů nebo čemkoliv. Nic hmotného se tomu nevyrovná. Všechny hmotné extáze jsou jako odrazy, stíny původní extáze. Původní extáze a láska je skutečná. Není to nic umělého, jako třeba nějaký radostný okamžik, kdy člověka zvolí za předsedu vlády a všichni jsou šťastní, ale za týden ho již kritizují a pomlouvají v novinách a on by nejraději vyskočil z okna.

Pomijivé štěstí a neštěstí jsou jen nejasné stíny. Mohou nám dát jen nepatrnou představu o tom, co je skutečné štěstí. Skutečné štěstí jde přímo k duši. A právě to chtěli Šrí Caitanja a Šrí Nitjānanda dát každému. Nitjānanda řekl: „Obdržel jsem tuto lásku, ale chci ji dát každému. Chtěl bych dát každému skutečné, neomezené štěstí, ve kterém není ani špetka utrpení. Čistou, ryzí blaženost. V celém hmotném světě nic podobného neexistuje. Chceš ji? Stačí jen naznačit a můžeš ji dostat.“ Proč zpívání Haré Kršna účinkuje? Protože probouzí naše přirozené štěstí, které je ukryté v nás samotných. Dříme uvnitř, je součástí naší duchovní povahy. Nemusíme se uchýlovat k vnějším věcem, jako jsou drogy, alkohol či cokoli jiného.

Štěstí je v nás, ale teď pouze dříme. Když budeme zpívat *Hare Kṛṣṇa Hare Kṛṣṇa Kṛṣṇa Hare Hare/ Hare Rāma Hare Rāma Rāma Rāma Hare Hare* a přijmeme požehnání Gaura-Nitāie za zpěvu *śrī kṛṣṇa-caitanya prabhu-nityānanda śrī-advaita gadādhara śrīvāsādi-gaura-bhakta-vṛnda*, toto původní štěstí se začne probouzet. To můžete vidět na vlastní oči. Proč oddaní z hnutí Haré Kršna skáčou a tancují? Někdo jim dal něčeho napít? Ne. My neužíváme žádné drogy, nepotřebujeme žádné omamné látky. Štěstí, které je v nás, omamuje dostatečně. Musíme ho jen nějak probudit, probudit ho. A to právě dokáže zpívání — přináší úplnou duchovní sílu. Každý člověk má neomezenou duchovní sílu, ale my jsme ji nechali dřimat. Musíme se tedy duchovně probudit a dovolit, aby se naše duchovní síla obnovila. Potom budeme moci pocítit neomezené štěstí a získat neomezené poznání.

Velice Vám děkuji, že jste přišli, protože toto středisko Haré Kršna slouží právě tomuto účelu — přivádí lidi k duchovnímu vědomí — podáváním jídla, které oddaní s láskou připravují, zpíváním Haré Kršna, čtením knih, které nám pomáhají pochopit smysl života a přesvědčit nás, proč je důležitá meditace, proč zpívat mantry, proč se probudit. Máme velké množství chrámů a usedlostí, kde se lidé mohou seznámit s tím, jak žijeme. Kdo si přeje žít s námi, může, nebo může přijít a podívat se a pak začít sám doma. Za zpívání nevybíráme žádné peníze. Kdybychom se snažili stano-

vit cenu zpívání, nikdy by nebyla dostatečně vysoká. Svaté jméno se nedá zaplatit. Jestli za něj chcete dát milion dolarů, bude to urážka. Jestli chcete dát miliardu, stejně to nestačí. Dobrá, dejme ho zadarmo. Jediná cena je, že je třeba zpívat ho a dát do zpívání celou svou lásku. Když to uděláte, získáte plný prospěch. Dáváme svaté jméno za cenu lásky. To je všechno. Láska je v každém případě důležitější než peníze.

Právě dokončujeme dlouhou cestu. Nejprve jsme projížděli Bahrajnem, kde se za účasti představitele vlády otevíral nový Kršnův chrám. Potom jsme byli v Curychu a také v Itálii, kde probíhala Ratha-jātra,

dále jsme se zastavili v Polsku a pak jsme odjeli do Jižní Ameriky, Kolumbie, Ekvádoru, Peru, Chile, Argentiny a Brazílie. Následovala cesta do Kanady a na různá místa Spojených států a poté do Indie, odkud jsem přiletěl sem. Dnes v noci mám letět do Kodaně, dále do Londýna a zpátky do Indie na oslavu výročí Prabhupáda odchodu z planety. Jsem velmi rád, že jsem zde mohl s Vámi být a doufáme, že nás také navštívíte v Májāpuru v Indii, svatém dhāmu Caitanji Mahāprabhua, kde je Jeho milostí snazší probudit lásku ke Kršnovi. Jste vždy vítáni.

Děkuji Vám. Haré Kršna.

Jeho Svátost Šríla Džajapatáká Swami Āčárjapád

přišel na tento svět na první Ākádaši po Ramanavami v Milwaukee, ve městě nacházejícím se v severoamerickém státě Wisconsin. Jeho otec se kvalifikoval na kněze, ale přerušil školu během druhé světové války. Džajapatáká Swami vyrůstal v bohaté rodině, neboť jeho děd byl zakladatelem multimilionářské továrny s barvami.

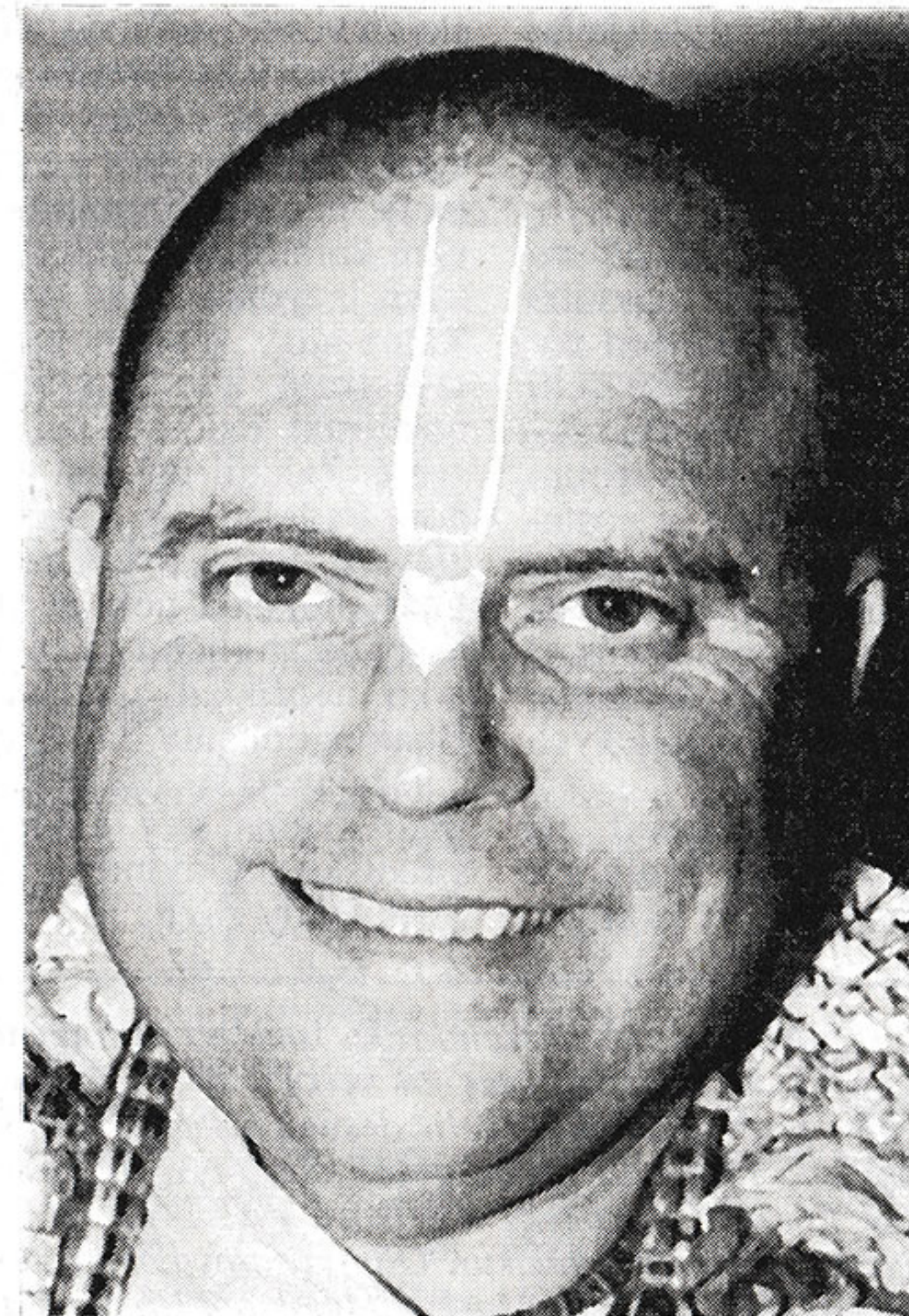
Během svého dětství projevila neobyčejnou inteligenci a velký zájem o filozofii a duchovní náměty. Když mu bylo jedenáct let, vyléčil se z kožní nemoci opakovaním svatého jména Pána, jak mu to doporučil jeho děd.

Když jako nejlepší ze třídy absolvoval *St. John's Academy*, přihlásil se na Brownovu univerzitu. Hned na začátku na něho hluboce zapůsobila veřejná přednáška o životě Buddha, díky

kteří úplně ztratil zájem o studium na škole a začal pátrat po duchovním mistrovi. Jelikož na Západě bylo jeho hledání bezvýsledné, rozhodl se odjet do Indie.

Když se připravoval na cestu, setkal se s žáky Jeho Božské Milosti A.Č. Bhaktivédanty Swamiho Prabhupády a připojil se k nim při oslavách Ratha-jātry v San Franciscu. Ihned nato se odstěhoval do montrealského chrámu, kde se chtěl setkat se Šrílou Prabhupádou. V té době vystřídal různá zaměstnání a tak pomáhal finančně chrámu.

Krátce poté obdržel zasvěcení od Šrí Šrimad A.Č. Bhaktivédanty Swamiho Prabhupády, zakladatele-áčárji Mezinárodní společnosti pro vědomí Kršny, a dostal jméno Džajapatáká dās brahmačári. Kromě toho, že měl možnost osobně pomáhat

Šrílovi Prabhupádovi, sloužil také jako púdzári a později jako vedoucí montreal-ského chrámu. Na pokyn Šríly Prabhupády také pomohl založit chrámy v Torontu a Chicagu.

V roce 1970 ho Šríla Prabhupáda poslal do Indie, aby založil střediska v Májápuru, rodišti Šrí Caitanji Maháprabhua, a ve Vrn-dávanu, místě dětských zábav Šrí Kršny. Připojil se tam k Ačjutánandovi dásovi, v té době jedinému členovi ISKCONU v Indii, a společně se ujali této pionýrské práce v zastoupení Šríly Prabhupády. Pořá-dali kirtany, kontaktovali životní členy, přednášeli a organizovali veřejné i menší soukromé programy v Kalkatě.

Když Šríla Prabhupáda přijel do Indie, oficiálně registroval Mezinárodní společnost pro vědomí Kršny v Bombaji. Na Rádhaštamí v roce 1970 Džajapatáká dása vstoupil do životního stavu odříkání a do-stal jméno Džajapatáká Swami.

Byl jmenován vedoucím kalkatského chrámu a pomáhal organizovat dva gigan-tické pandálové programy, na kterých po-slouchalo Prabhupádovy večerní přednáš-ky přes 30 000 lidí.

V roce 1971 se ve Šrídhám Májápuru podařilo získat půdu pro stavbu hlavního střediska Mezinárodní společnosti pro vě-domí Kršny. Šríla Prabhupáda přidělil Džajapatákovi Swamimu „Májápurský projekt“ jako jeho životní dílo. Rekl mu: „Dal jsem ti Boží království, nyní se posta-rej o jeho rozvoj.“ Když byla do Šrí Májá-pur Čandrodaja Mandiru přivezena Božstva Šrí Šrí Rádha-Mádhavy, Džajapa-táká Swami v nich rozpoznal Božstva, která viděl ve snu při svých kazatelských cestách na Západě.

Od té doby neúnavně pracoval na rozšíření vědomí Kršny nejen v Indii, ale po celém světě. Strávil mnoho let kázáním

v indických vesnicích, kde se seznamoval s místními jazyky a kulturou. Po válce v Bangladéši organizoval ISKCON Food Relief Programme, při kterém se rozdávalo jídlo pro utečence a hladovějící. Tento pro-gram pokračoval přes deset let a každoroč-ně se rozdávalo okolo čtyř milionů porcí výživného jídla.

Džajapatáká Swami byl jmenován čle-nem GBC a správním členem nakladatel-ství BBT. Stal se zasvěcujícím duchovním mistrem a po celém světě má tisíce žáků. Je velmi známý a oblíbený u obyvatel in-dických vesnic. Během velkých záplav v roce 1978, jakož i několikrát poté, risko-val svůj život a na velmi chatrných člu-nech přivázel prasádam (jídlo obětované Kršnovi) hladovějícím vesničanům, které povodeň odřízla od světa. Díky těmto a mnohým dalším činnostem bylo Džaja-patákovi Swamimu na žádost významných osobností i desetitisíců obyvatel bengál-ských vesnic uděleno indické občanství.

Džajapatáká Swami pokračuje ve svých kazatelských cestách po celém světě a in-spiruje mnoho lidí ke zpívání Haré Kršna mahá-mantry. Spolupracoval i na publiko-vání knih Šríly Prabhupády v mnoha indic-kých jazycích. Také dal podnět k pořádání Ratha-játry v mnoha městech, zvláště v Kalkatě, kde se z této každoroční slav-nosti stal jeden z největších festivalů na světě. Zahájil těž šest tisíc kilometrů dlou-hou Padajátru k oslavě pětistého výročí zjevení Pána Šrí Caitanji Maháprabhua. Dále překládá některé důležité vaišnavské texty do angličtiny a píše k nim komentáře, jako například „Vaišnava Ke“ od Šríly Bhaktisiddhánty Sarasvatího Thákura.

Džajapatáku Swamiho jsme mohli také před dvěma lety vidět u nás v Praze ve středisku u Góvindy a doufejme, že k nám opět někdy zavítá.

GURUKULA DĚKUJE Na podzim loňského roku jsme na naší nástěnce na farmě vy-věřili prosbu o pomoc gurukule. Nečekali jsme tak velký a štědrý ohlas jak oddaných, tak našich přátel. Dostali jsme pro výuku dětí několik desítek pěkných knih (učebnice, cestopi-sy, slovníky a dal.), doslova hromadu obrázkových časopisů, tužky, sešity a jiné psací potřeby, oblečení a také finanční příspěvky v celkové výši 1492 Kč. Touto cestou bych chtěl poděkovat za štědrost především bhaktin Olině (darovala nejméně tři bedny knih, sešitů atd.), dále bhaktin Heleně, bhaktovi Markovi, bhaktovi Honzovi a bhaktovi Karlovi. Stejně děkuji bhaktovi Markovi z Oseka u Duchcova, příteli Ondrovi, a dalším laskavým dárcům. Haré Kršna!
Za oddané z gurukuly Váš služebník bhakta Martin.

Alternativní společnost

12. kapitola knihy *Rančora Prima Hinduismus a ekologie*,
Cassell Publishers Ltd., London — New York, WWF 1992

Zapomeneme-li na cíl lidského života a budeme-li zneužívat darů Pána pro smyslový požitek, a tak se stále více zaplétat do hmotné existence, která není cílem stvoření, nepo-chybně se z nás stanou zloději a potrestají nás přírodní zákony. (A.Č. Bhaktivédanta Swami, Bhagavad-gítá, taková, jaká je, 3.12, výklad)

Mezi učiteli vědecké duchovní tradice 20. století lze stěží najít někoho tak smělého a nekompromisního, jako byl A.Č. Bhaktivédanta Swami Prabhupáda. Jako mladý muž byl nadšeným stoupencem Gándhího a sdílel jeho víru v „jednoduché žití a hluboké myšle-ní“. Když ve věku 22 let potkal svého budou-cího gurua (duchovního mistra), Bhaktisid-dhántu Sarasvatího, upevnil se také jeho vztah k šíření poselství Kršny. Tyto dva ideály se staly základem jeho života.

Na žádost svého gurua zasvětil svůj život šíření vědecké tradice filozofie vědomí Kršny v západním světě. V roce 1965, ve věku 70 let po celoživotní přípravě opustil Indii a vydal se na osamělou misi. Rozhodl se nejprve jet do Ameriky, kde považoval své poselství za nej-potřebnější. Téměř nikdo nečekal, že by mohl něčeho dosáhnout. Byl starý, bez prostředků, o Západě nevěděl prakticky nic, žádal lidi, aby zanechali materialismu (do něhož zahrnoval požívání omamných látek, masa a nedovolený sex) a odevzdali se službě Kršnovi. Jak by mohli Američané zanechat svého životního stylu a uctívat boha, o němž nikdy předtím ne-slyšeli? Proč by měl někdo naslouchat?

Ale mladí lidé v New Yorku a San Fran-ciscu naslouchali. Jeho přesvědčení, bezchybné dodržování toho, co kázal, srdečnost a pevný charakter přitáhly mnohé. Oslovoval nejniternější problém jejich mysli — všeničící materialismus západního způsobu života. Pro ty, kteří naslouchali, měl fascinující poselství — nabízel duchovní způsob života založený na jednoduchosti a oddanosti Bohu.

Prabhupáda věřil, že příroda může poskytnout vše potřebné, pokud bude lidstvo žít jed-nodušeji. Průmyslový rozvoj považoval za chybu narušující rovnováhu pokojného života.

Blahobyt lidstva vzkvétá díky darům příro-dy a nikoliv díky obřím průmyslovým podni-kům. Průmyslové giganty jsou výplody bez-božné civilizace a ničí ušlechtilé cíle lidského

života. Čím více budeme rozvíjet tento kompli-kovaný průmysl ničící životní energii lidí, tím více budou lidé rozrušení a nespokojení. (Šrí-mad-Bhágavatam, 1.8.40, výklad)

Předvídal následky vykořisťování přírod-ních zdrojů. Moderní průmysl znečišťuje ovzduší a podporuje nerovnost, bezpráví a chudobu. A hlavně — připravuje lidi v něm zaměstnané o přirozenou krásu Božího stvoře-ní, která jim pomáhá vyvinout jejich jemnější duchovní instinkty:

Továrny a průmyslové podniky ničí jemné city lidské bytosti a společnosti. Lidská ener-gie má být řádně využita pro rozvoj jemných smyslů, určených pro duchovní porozumění, v němž spočívá řešení problému života. Ovoce, květiny, krásné zahrady, parky a vodní nádrže, kde si labuť a vodní ptáci hrají mezi lotosovými květy, a krávy, které dávají dosta-tek mléka a másla, jsou potřebné pro rozvoj jemnějších tkání lidského těla. (Šrímad-Bhá-gavatam, 1.11.12, výklad)

Prabhupáda učil, že blahobyt lidské spo-lečnosti závisí z konečného hlediska na požehnání Boha:

Když bude Pán potěšen, bude potěšena celá příroda. V řekách bude dostatek vody, aby zavlažila zemi; v oceánech bude dostatek minerálů, perel a drahých kamenů; v lesích dostatek dřeva, léčivých rostlin a lesních plodů a střídání ročních období přinese bo-hatství ovoce a květin. (Šrímad-Bhágavatam, 1.10.5, výklad)

Prabhupáda viděl náš vztah s Bohem, přírodou a ostatními bytostmi osobním způso-bem. Bůh je náš otec, příroda naše matka a ostatní živé bytosti naši mladší bratři a sestry. Naši zodpovědnosti vůči ostatním členům rodiny je nevytvářet chaos svou cham-tivostí:

Člověk je starším bratrem všech ostatních živých bytostí. Je obdařen větší inteligencí než zvířata, aby si mohl uvědomit běh přírody a vůli Všemocného Otce. Lidská civilizace by měla záviset na darech matky přírody a nesnažit se o umělý ekonomický rozvoj, který přivede svět do zmatku chamtivosti a moci, které slouží jen k dosažení umělého přepychu a smyslového požitku. (Šrímad-Bhágavatam, 1.10.4, výklad)

Nebyl však natolik nepraktický, aby očekával, že se svět vzdá moderní techniky ihned. Doporučoval, že musí-li být použita, pak to má být pro správný účel. Z absolutního hlediska není stroj ani dobrý, ani špatný — záleží jen na způsobu jeho užití:

Pokud západní svět — slepý — vezme Indii — chromého — na záda, může chromý duchovně ukazovat cestu a slepý dodávat hmotnou podporu. Pokud Amerika a Indie spojí své technologické a duchovní zdroje, toto spojení povede k míru a blahobytu na celém světě. (Šrila Pabhupáda, rozhovor z časopisu Návrat k Bohu, *Back to Godhead*, ročník 14, číslo 11, listopad 1979)

Prabhupádovu alternativní vizi lidské společnosti lze shrnout do následujícího závěru: *ochrana bráhmánů a krav*. Bráhmáni jsou duchovní učitelé společnosti. Musí být podporováni, aby mohli poskytovat duchovní vedení. Na moderní vzdělání se vynakládá množství energie, přestože postrádá duchovní rozměr. Prabhupáda věřil, že nejdůležitějším druhem vzdělání je duchovní a hodnota ostatních druhů vzdělání se projeví pouze ve spojení s ním.

Zatímco bráhmáni zajišťují duchovní blahobyt, ochrana krav zajišťuje blahobyt hmotný. Krávy spásají trávu, kterou lidé jíst nemohou, a přeměňují ji v „záračný pokrm“ — mléko, jehož použití je mnohostranné a má vysokou výživnou hodnotu. Lze z něj připravit jogurt, sýr, máslo a ghí (přečištěné máslo, používané mj. na smažení). Na oplátku za mléko by měla být kravám poskytována ochrana a péče jako právoplatným členům společnosti. Nikdy by neměly být zabíjeny. Býci mohou být stejně prospěšní, protože jsou zvyklí na těžkou práci na poli — orání, mletí atd. Pomáhají při pěstování obilí a zeleniny a krávy dávají mléko. Mléčné výrobky spolu s obilím a zeleninou tvoří dokonale vyváženou lidskou stravu. Ochrana krav a býků je tedy základem jednoduchého a úspěšného života. V indické tradici představuje býk *dharma*, náboženské zásady, a kráva *Zemi*. Jsou-li oba šťastní, lidská společnost vzkvétá.

Tragedií moderní společnosti je, že neoceňuje význam péče o krávy a býky, ale místo toho je vykořisťuje a zabíjí. Ekonomika mnoha zemí stojí na zabíjení zvířat a požívání masa je všude považováno za civilizované lidské chování. Ovšem *Manu-smrti* (5.51), základní védský zákoník, považuje toho, kdo za-

bíjí zvířata, za vraha. Říká, že všichni, kteří mají co dělat se zabíjením — řezník na jatkách, řezník-prodávác, kuchař a strážník — podléhají trestu přírody. Každý rok je ve Velké Británii zabito na jatkách 34 milionů kusů dobytka, ovcí a prasat (*The Independent*, 2. 12. 1986). Karmické účinky tohoto masového zabíjení nelze brát na lehkou váhu, neboť mezi ně patří i tragické pohromy a války.

Posledních dvanáct let svého života (1965-1977) Prabhupáda strávil neustálým cestováním. V průběhu času založil Mezinárodní společnost pro vědomí Kršny (ISKCON), jejíž úkolem je uvádět do praxe a šířit Kršnovu poselství. Otevřel přes sto středisek ISKCONu a zasvětil tisíce žáků. V Evropě, Severní Americe a Indii také založil dvanáct zemědělských komunit, věnovaných jednoduchému životu a hlubokému myšlení.

Cílem těchto komunit je soběstačnost. Chovají krávy a býky a pro pěstování své vlastní potravy používají technologie organického zemědělství. Býci jsou cvičeni pro všechnu práci, kterou obvykle vykonávají stroje — orbu, dopravu, mletí obilí a výrobu energie pro pohon jednoduchých mechanismů. Krávy na těchto farmách dávají více mléka než ostatní, protože jsou šťastnější. Je o ně pečováno s láskou a osobní pozorností. Když zestárnou, odcházejí na odpočinek, aby se pásly, a nemají se tedy čeho obávat. Komunity experimentují s technikami soběstačnosti, jako je například výroba paliva z obilí, metanu, kompostování, recyklace odpadu, střídání plodin a přirozená ochrana proti škůdcům a plevelům.

Soběstačnost v dnešním světě není nic snadného. Ekonomický systém Západu je způsoben umělému životnímu stylu založenému na centralizované produkci a mezinárodním obchodě. Místní produkce všeho nezbytného nepasuje do šablony západního způsobu života. Nyní však v ISKCONu existuje přes dvacet takových komunit čítajících přes tisíc mužů, žen a dětí. Postupně pokračují v rozvoji a získávání zkušeností.

V roce 1976 Prabhupáda jedné takové komunitě napsal: *Chť bych, aby všichni oddaní mohli žít soběstačně díky vlastní produkci zeleniny, obilí, mléka, ovoce a květin a ručnímu tkaní látek. Takový jednoduchý život je velice pěkný. Jednoduchý život na vesnici šetří čas pro ostatní činnosti, jako je zpívání Haré Kršna.* (*Dopis Tušta Kršnovi*, 27. 8. 1976)

REINKARNACE

Souhrnná věda o stěhování duše (9)

Tři druhy karmy

„Dokonce i moudří jsou zmateni, když mají rozhodnout, co je čin a co je nečin. Vyložím ti nyní, co je čin, a až to poznáš, budeš osvobozen od všeho neštěstí. Je velmi těžké porozumět složitosti činu. Proto je třeba dobře vědět, co je čin, co je zakázaný čin a co je nečin. Ten, kdo nečin vidí v činu a čin v nečinu, je moudrý mezi lidmi, a ačkoliv vykonává různé činy, nachází se v transcendentálním postavení.“
(*Bhagavad-gítá* 4.16-18)

Bhagavad-gítá popisuje ve výše zmíněných verších tři různé druhy karmy, přičemž „karma“ zde není překládána jako reakce, ale jako činnost neboli akce. Tyto tři druhy karmy jsou:

1. *Karma*: Činnosti v souladu s vyššími zákony přírody, které jsou mimo jiné také popsány ve védských písmech. Toto pozitivní jednání s sebou nese také pozitivní reakce, to znamená štěstí a požitek.

2. *Vikarma*: Zakázané činnosti proti přírodním zákonům. Tyto negativní činnosti s sebou nesou negativní reakce, neštěstí a utrpení.

3. *Akarma*: Transcendentální činnosti, které jsou mimo hmotné přírodní zákony a tak platí jako „nečinnosti“. Nepřináší žádné reakce, ani pozitivní, ani negativní, a tak vedou ke konci reinkarnace.

Takže v našem současném životě nejsme pouze nuceni sklízet dobré a špatné reakce za činnosti z našich předešlých životů, ale činnostmi, které nyní vykonáváme z naší svobodné vůle, si určujeme budoucí reakce v nadcházející inkarnaci. Ve Šrímad Bhágavatamu se k tomu váže následující verš:

Živá bytost, která obdržela své tělo na základě svých předešlých činností, má možnost v současném životě ukončit působení svých činností. To však

neznamená, že je osvobozena od pouta k hmotným tělům. Živá bytost obdrží určité tělo a na základě činností, které tímto tělem vykonává, si vytváří jiné tělo. A tak vzhledem ke své hrubé nevědomosti opakovaně prochází zrozením a smrtí a putuje z jednoho těla do druhého. (ŠB 7.7.47)

Jak jsme se dozvěděli z předešlých dvou kapitol, je nanejvýš důležité se podrobněji zabývat vědou o karmě a reinkarnaci, protože kdo by chtěl trpět a kdo by chtěl jednat proti svému zájmu? Skutečnost však dokazuje, že nám chybí základní poznatky o zákonu karmy, protože i přes všechny dobré úmysly a snahy zmenšit utrpení, je na celém světě stále tolik neštěstí — jak individuálního tak i kolektivního. Toto poznání je nakonec jediným řešením současných problémů. Všechny materialistické pokusy buď ztroskotají, nebo problémy odstraní jen povrchně, a ty se pak stejně projeví někde jinde.

Je to stejné jako s nemocí, která se bude tak dlouho projevovat na různých částech těla, dokud se neodstraní její skutečná příčina. Není těžké uhodnout, že příčinou problémů je *vikarma*, kterou v dnešní době vykonává spousta lidí na celé planetě v ohromném rozsahu, a která je hrozbou pro celé lidstvo, neboť na něj čeká v podobě kolektivní karmy.

Vegetariánský koutek

Sladké ovesné kuličky

1/4 kg ovesných vloček
125 g másla
1/4 l kokosu
125 g moučkového cukru

1/2 vanilkového cukru
1 dl karobu
asi 1,5 dl vody
kokos na obalení

Všechno důkladně promícháme, aby se vytvořilo řidší těsto. Necháme v chladu asi 1 den odstát (může být i déle), aby se vločky nasákly. Vyválíme kuličky, které obalíme v kokosu a obětuujeme Kršnovi.

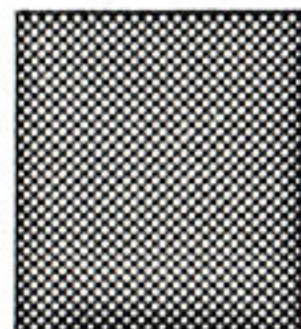
Nabídku na předplatné nového ročníku Kršnova zpravodaje najdete v příloze

Kršňův zpravodaj je dvouměsíčník pro
přátele a oddané Kršny.
Vydává a rozšiřuje

**Zásilková služba
Hnutí Haré Kršna
Kršňův dvůr
257 28 Chotýšany.**

Adresát:

Roční předplatné činí 60,- Kč.
Podávání novinových zásilek povoleno
Oblastní správou pošt střední Čechy
v Praze, č.j. P/Fiš-2623/93 ze dne
28.12.1993.

*Hare Kṛṣṇa Hare Kṛṣṇa Kṛṣṇa Kṛṣṇa Hare Hare
Hare Rāma Hare Rāma Rāma Rāma Hare Hare*

VAIŠNAVSKÝ KALENDÁŘ 1995 !

S radostí Vám nabízíme nástěnný, měsíční kalendář na rok 1995 formátu A3, na křídlovém papíře. Kalendář obsahuje nejdůležitější oslavy vaišnavských áčárjů a oddaných Srí Kršny, včetně vaišnavských svátků. Každý měsíc je tématicky doplněn černobílými reprodukcemi ze života oddaných na Kršnově dvoře a citáty Sríly Prabhupády. Tento kalendář je nezbytnou součástí každé vaišnavské domácnosti, každého chrámu a každého ášrámu.

Symbolická částka 108,- Kč je určena na podporu ekologické farmy Kršnův dvůr. Na základě zájmu o tento kalendář si zároveň chceme udělat představu, jak velký bude zájem o kalendář na rok 1996, který vytiskneme ke 100. výročí narození Sríly Prabhupády a který byste si v žádném případě neměli nechat uniknout.

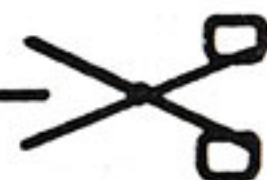
Na požádání zašleme nabídku přednáškové fonotéky, publikací, devocionálních potřeb z Kršnova zpravodaje IV/6.

Zásilková služba se těší na Vaše dopisy a objednávky. Přátelé ze Slovenska prosíme, aby zároveň s objednávkou poslali peníze v doporučeném nebo cenném psaní (Kč nebo Sk v přepočtu na Kč + poštovné).

Haré Kršna!

Váš služebník

Maṇḍala-kara dāsa

Předplatné časopisu Kršnův zpravodaj na rok 1995.

60,- Kč (předplatitelé ze Slovenska 100,- Kč nebo 120,- Sk z důvodu změn poštovních sazeb mezi oběma republikami od 1. ledna 1995)

- zaplatím složenkou typu C
- zasílám v doporučeném (cenném) psaní
- přikládám ve známkách (českých)
- prosím připočíst k dobírkové částce mé objednávky
- předám osobně

na adrese Kršnův dvůr, 257 28 Chotýšany

PŘEDNÁŠKOVÁ FONOTÉKA - ÚRYVKY Z PŘEDNÁŠEK

360 Śrīla Prabhupāda MAY 16.3.76 Gaura Pūmimā 60

» Śrī Čaitanja se zjevil na Pālguni Pūmimu. Pūmima znamená úplněk a Pālguni znamená měsíc, který se jmenuje Pālguna. Po zjevení Śrī Čaitanji Mahāprabhua byl velký obřad. Otec Śrī Čaitanji Mahāprabhua nebyl bohatý člověk, ale byl úctyhodný bráhma. Bráhmanská komunita zvláště před pěti sty lety se nezajímala o hmotné bohatství. Existují čtyři třídy lidí na celém světě. Lidem, kteří se zajímají o úspěšný lidský život, se říká bráhma. ... Protože se nezajímají o hmotné bohatství, zdá se, že jsou chudí, ale ve skutečnosti jsou bohatí v poznání. «

391 Indradjuma Swami ŠB.1.16.19 BM 5.11.93 Každý má svoji kvótu 90

» Vědci tvrdí, že Země nebude schopna podporovat takový život, jaký ho známe dnes. Všechno je znečištěno: voda, země, vzduch a všechno velice rychle upadá. A dokonce i v současnosti si lidé uvědomují, že situace je velice vážná. Bhūmī (matka Země) je ve velice kritickém postavení. Pouhý život a dýchání vzduchu v kterémkoliv větším městě, nejen v těch velkých městech jako New York, Mexico City nebo Londýn, se rovná vykouření pěti krabiček cigaret denně, protože je tam takové znečištění z aut a továren. ... Když někdo vykouří pět krabiček denně, snižuje si délku života o dvacet let. «

384 Prijavrata dās Seminář KD 7.-10.11.94 Food For Life 2x90+60+46

O rozdávání prasādam a jiných způsobech kázání

» Kázání nezbytně nemusí znamenat jenom citování Bhagavad-gīty. Kázání také znamená sbírat odpadky, pomoci staré paní na druhou stranu ulice. Toto dává důležitý dojem, že oddaní jsou pěkní lidé, starostliví, citliví, že jsou součástí společnosti. Když lidé dostanou tento vzkaz, jejich veškerá chybná pojetí o oddaných odejdou. To je podstata šesti ingredience, kterou je spolupráce se společností. «

2 Suhotra Swami Bg.6.27 MO 1.9.92 Šest popudů těla 90

» Kršna vysvětlil v druhé kapitole Bhagavad-gīty, že člověk, jehož mysl je rozrušena, nemůže udělat pokrok v duchovním životě. Tou rozrušenou myslí Kršna míní mysl, která je rozdělena na několik větví. Lidským podmíněním je, že mysl není nikdy v hmotné existenci spokojena... « » Lidská mysl je plná vášně. Z radžoguny, tedy z kvality vášně, pochází káma, což je chťič a potom kródha, což je hněv. Kršna říká, že tento chťič pálí jako oheň, a nemůže být nikdy uspokojen. Śrīla Rúpa Gósvámī ve své Upadešāmrtě popisuje, jak se tento chťič projevuje šesti způsoby. Existuje šest popudů nebo vášní v tomto těle. «

Odesílatel:

2.-

tel: _____

věk: _____

**Zásilková služba
Kršnúv dvůr
CHOTÝŠANY
257 28**